

॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ इत्यारण्यकेपर्वणिनैलकंठीयेभारतभावदीपेद्वाविंशाधिकशततमोऽध्यायः ॥ १२२ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ कस्यचि
 तत्रापश्यत्तपोदृढं वयोदृढं च भार्गवं ॥ अयाचदथसैन्यार्थं प्रांजलिः पृथिवीपतिः ॥ २२ ॥ अज्ञानाद्दालयायत्तेकृतंतत्क्षंतुमर्हसि ॥ ततोब्रवीन्महीपालं च्यवनो
 भार्गवस्तदा ॥ २३ ॥ अपमानादहं विद्धोऽत्यनयादर्पपूर्णया ॥ रूपौदार्यसमायुक्तां लोभमोहबलात्कृतां ॥ २४ ॥ तामेव प्रतिगृह्याहं राजन्दुहितरंतव ॥ क्षंस्यामी
 तिमहीपालसत्यमेतद्वीमिते ॥ २५ ॥ लोमश उवाच ऋषेर्वचनमाज्ञाय शर्यातिरविचारयन् ॥ ददौ दुहितरंतस्मै च्यवनाय महात्मने ॥ २६ ॥ प्रतिगृह्य
 च तां कन्यां भगवान्प्रससादह ॥ प्राप्तप्रसादो राजा वै स सैन्यः पुरमाव्रजत् ॥ २७ ॥ सुकन्यापि पतिलब्ध्वा तपस्विनमनिदिता ॥ नित्यं पर्यचरन्तीत्या तपसानिय
 मेन च ॥ २८ ॥ अग्नीनामतिथीनां च शुश्रूषुरनसूयिका ॥ समाराधयत क्षिप्रं च्यवनं सा शुभानना ॥ २९ ॥ इति श्रीमहाभारते आरण्यकेपर्वणि तीर्थयात्राप०
 लोमश तीर्थयात्रायां सौकन्येद्वाविंशाधिकशततमोऽध्यायः ॥ १२२ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ लोमश उवाच कस्यचित्त्वथ कालस्य त्रिदशावश्वि
 नौ नृप ॥ कृताभिषेकां विदतां सुकन्यां तामपश्यतां ॥ १ ॥ तां दृष्ट्वा दर्शनीयां गीदिव राजसुतामिव ॥ ऊचतुः समभिद्रुत्य नासत्यावश्विना विदं ॥ २ ॥ कस्यत्व
 मसिवामोरुवने स्मिन् किं करोषि च ॥ इच्छावभद्रे ज्ञातुं त्वांतत्त्वमाख्याहि शोभने ॥ ३ ॥ ततः सुकन्या स व्रीडातावुवाच सुरोत्तमौ ॥ शर्याति तनयां वित्तं भार्या
 मां च्यवनस्य च ॥ ४ ॥ अथाश्विनौ प्रहस्यैतामब्रूतां पुनरेव तु ॥ कथं त्वमसि कल्याणि पित्रादत्ता गता ध्वने ॥ ५ ॥ भ्राजसे स्मिन् वने भीरुविद्युत्सौ दामनीयथा ॥
 न देवेष्वपितुल्यां हित्व यापस्यावभाविनि ॥ ६ ॥ अनाभरण संपन्ना परमांबरवर्जिता ॥ शोभयस्यधिकं भद्रे वनमप्यनलं कृता ॥ ७ ॥ सर्वाभरण संपन्ना परमांबर
 धारिणी ॥ शोभसे त्वनवद्यां गिनत्वेवं मलपंकिनी ॥ ८ ॥ कस्मादेवं विधाभूत्वा जराजर्जरितं पतिं ॥ त्वमुपास्सेह कल्याणिकामभोगवहिष्कृतं ॥ ९ ॥ असमर्थं परि
 त्राणे पोषणे तु शुचिस्मिते ॥ सा त्वं च्यवनमुत्सृज्य वरयस्वैकमावयोः ॥ १० ॥ पत्यर्थं देवगर्भाभेमावृथा यौवनं कृथाः ॥ एवमुक्ता सुकन्यापि सुरौ ताविदमब्रवीत् ॥
 ॥ ११ ॥ रताहं च्यवने पत्यौ मैवं मां पर्यशंकतं ॥ तावब्रूतां पुनस्त्वेनामावां देवभिषग्वरौ ॥ १२ ॥ युवानं रूपसंपन्नं करिष्यावः पतितव ॥ ततस्तस्यावयोश्चैव वृणी
 ष्वान्यतमं पतिं ॥ १३ ॥ एतेन समये नैनमामंत्रय पतिं शुभे ॥ सा तयोर्वचनाद्वा जन्नुपसंगम्य भार्गवं ॥ १४ ॥

दिति विदतां अनाच्छादितां ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ गता ध्वने अतीतवयसे इत्यर्थः ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥